

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 966/2024
31.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и мал. ББ, чији је законски заступник мајка АА, чији је пуномоћник Звездана Бубало, адвокат из ..., против тужених ВВ и ГГ, обојице из ..., чији је заједнички пуномоћник Снежана Пантић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 194/23 од 02.06.2023. године, у седници одржаној 31.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 194/23 од 02.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П2 12/22 од 25.01.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да су тужени извршили насиље у породици из члана 197. став 1. став 2. и 6. Породичног закона РС, у односу на тужиљу дана 03.01.2022. године у породичној кући у Крагујевцу у улици ... број ..., у присуству мал. ББ, тако што је тужени ВВ вређао тужиљу, упућујући јој увредљиве речи и изразе и ломио ствари и намештај по кући, викао и потом наредио тужиљи да спакује своје ствари и напусти кућу и да се више никада не врати, потом када је тужиља покушала да са малолетним дететом уђе у аутомобил, шутирао је и ударао по предњем стаклу, услед чега је мал. ББ све време плакао и вриштао, а тужени ГГ је упућивао погрдне речи тужиљи, ухватио је за јакну коју је имала на себи, гурнуо је уназад, па је тужиља посрнула, све у присуству мал. ББ, а мал. ББ је покушао да одведе, услед чега је мал. ББ све време плакао, вриштао, отимао се и дозивао мајку, избацивши их обоје у 23,40 на улицу у пижамама, преко којих су успели да обуку јакне, задржавши њихове личне ствари, чиме су безобзирним и злонамерним понашањем угрозили душевно здравље и спокојство тужиље и мал. тужиоца, па је према туженима одређена мера заштите од насиља у породици да се приближавају тужиљи на растојању мањем од 100 метара на сваком месту и у свако време на територији Републике Србије, свако даље узнемиравање тужиље. Ставом другим изреке, одлучено је да ће одређене мере заштите од насиља у породици, ближе описане у претходном ставу изреке пресуде,

трајати годину дана од 25.01.2023. године као дана изрицања, а њихово трајање се може продужавати све док не престану разлози због којих су одређене. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужба мал. ББ против тужених ради одређивања мере за заштиту од насиља у породици повучена. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да тужиљи на име трошкова поступка исплате 86.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 194/23 од 02.06.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужених и првостепена пресуда потврђена у ставовима првом, другом и четвртом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20 и 10/23 – др. Закон) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Указивање тужених на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, није било предмет оцене овог суда, будући да се ради о повредама које се не могу сматрати ревизијским разлогом у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је са туженим ВВ била у ванбрачној, а потом у брачној заједници почев од 2006. године са прекидима, у којој је рођен малолетни ББ ...2017. године. Тужиља је трпела психичко насиље од туженог ВВ који је по природи агресиван, а њихови односи су се интензивно пореметили у децембру 2021. године. Тужени ВВ је 03.01.2022. године у вечерњим сатима вређао тужиљу, бацао ствари по кући, у присуству малолетног ББ који је плакао, а када је тужиља кренула са дететом на спавање наредио јој је да спакује своје ствари, напусти кућу и да се више не враћа. Када је тужиља изашла из куће, тужени ВВ је истрчао, дошао до аутомобила, почео да га шутира, удара по стаклу, па је тужиља из страха да се малолетни ББ не повреди, изашла из кола у намери да га извади из дечјег седишта, када ју је свекар тужиље, тужени ГГ ухватио за јакну, гурнуо па је тужиља пала на улицу, за то време је малолетно дете све време плакало и вриштало. Туженима су решењима Основног суда у Крагујевцу одређене хитне мере забране приласка и контактирања тужиље. Надлежни орган старатељства се у извештају од 10.02.2022. године изјаснио да је целисходно усвајање привремене мере, па је правноснажним решењем Основног суда у Крагујевцу П2 12/2022 од 29.03.2022. године усвојена привремена мера и туженима забрањено да се тужиљи приближавају на растојању мањем од 100 метара на сваком месту и у свако време на територији Републике Србије, као и да је на било који начин даље узнемиравају.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев налазећи да понашање тужених критичном приликом према тужиљи има обележја насиља у породици у смислу члана 197. став 1. Породичног закона, те да изречена мера заштите представља адекватну и сврсисходну меру којом

се могу створити услови за превенцију понављања насиља и обезбеђења спокојства и безбедности жртве насиља у породици.

По оцени Врховног суда неосновано се ревизијом тужених указује на погрешну примену материјалног права.

Насиље у породици дефинисано је чланом 197. Породичног закона, тако што је у ставу 1. прописано да се под насиљем у породици подразумева понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно стање и спокојство другог члана породице, док су у ставу другом наведени карактеристични видови насиља у породици који се у пракси најчешће испољавају, уз одређење да се насиљем у породици сматра свако дрско, безобзирно и злонамерно понашање које један члан породице испољава према другом члану породице. Поред тога, у члану 198. став 1. наведеног закона против члана породице који врши насиље суд може одредити једну или више мера заштите од насиља у породици којим се привремено забрањује или ограничава одржавање личних односа са другим члановима породице, док је у ставу 2. тачка 5. прописано да мера заштите од насиља у породици јесте забрана даљег узнемиравања члана породице, при чему се мере заштите од насиља могу одредити у трајању од највише годину дана (став 3.).

Следом наведеног, насиље у породици подразумева свако понашање које одступа од стандарда уобичајеног опхођења и комуницирања са члановима породице, за које да би било квалификовано као насиље у породици није неопходан одређени континуитет (трајност таквог понашања), већ је у одређеним ситуацијама довољан и један акт понашања који има карактер насиља у породици. Поред тога, неопходно је да суд покаже „нулту толеранцију“ на насиље што подразумева да се свако понашање које одступа од стандарда нормалног опхођења и комуницирања са члановима породице мора квалификовати као дрско, безобзирно, односно злонамерно понашање. Компоненте насиља у породици и његова суштинска обележја која га јасно разликују од дозвољеног понашања утврђује суд имајући у виду све објективне и субјективне, као и специфичне околности сваког конкретног случаја. Испољено понашање тужених у инциденту који се догодио 03.01.2022. године, има сва обележја насиља у породици, па имајући у виду све околности конкретног случаја, изрицање ове мере заштите од насиља у породици неопходно је како би се тужиљи пружила заштита и обезбедили мир и спокојство за одређени временски период и као таква представља адекватну меру заштите од насиља према утврђеној врсти и обиму насиља.

Наводима ревизије оспорава се правилна примена материјалног права, а заправо се наводи ревизије односе посредно или непосредно на чињенично стање које по мишљењу ревидената није правилно или потпуно утврђено у спроведеном поступку. Међутим, ови наводи нису основани и не доводе у сумњу правилност побијане пресуде, у погледу примене материјалног права садржаног у наведеним одредбама Породичног закона, које су нижестепени судови правилно применили одлучујући о одређивању предложене мере заштите од насиља у породици. Зато су као неосновани оцењени сви ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права, док оспоравање правилности утврђеног чињеничног стања није разлог за изјављивање ревизије у смислу одредбе члана 407. став 2. Закона о парничном поступку. Осим тога, ревизијским наводима се понављају наводи жалбе, које је другостепени суд ценио и правилно закључио да су неосновани.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**